

НИВА

Число III.

1920

Рік I.

НИВА

РЕЛІГІЙНИЙ МІСЯЧНИК ГР. КАТ. ЦЕРКВИ
в Північній Америці
115 McGregor Str. _____ Winnipeg, Man.

ВП. Передплатники зволіють звернути увагу на слідуюче: —

Передплата виносить в Канаді \$1.00
в Злучених Державах 1.25
до Старого Краю 1.50

Передплату платить ся за “НИВУ” з гори. За дармо “Ниви” не висилаєть ся нікому.

Передплату треба слати почтовими або експресовими МонейОрдерами, або канадійськими стемпсами.

При зміні адреси належить надіслати стару і нову адресу, залучуючи 10ц. на зміну адреси. Всі письма просять ся посилати на слідуючу адресу:

NYWA
115 McGregor St. , Winnipeg, Man.

ЗМІСТ ЗА МАРЕЦЬ

Молитва за Україну
Віра і розум
В 59 роковини смерти Кобзаря Тараса
Мій Отче (стих)
Вічна будівля на Скалі (конець)
Остання розвага (стих)
Святий союз євангельських чеснот
Наука о Службі Божій
Пасхальна св. Сповідь і св. Причастіє
Молитва за Україну (стих)
Ріжниця між катол. а схизматичською церквою
Одна віра.

В 59 РОКОВИНИ СМЕРТИ КОБЗАРЯ ТАРАСА

Гомоніла Україна,
Довго гомоніла;
Довго, довго кров степами
Текла, червоніла...

Пишала ся вона красою, зеленими степами, розлогіми полями. Жили наші прадіди на волі і тішили ся житєм. А слава гомоніла і несла ся світами. Довго гомоніла!

То не чорна хмара наступає, то Татари та Турки, то страшні поганські орди наступають на села українські і лютують по них мов чума яка. Горять села, стогне люд від лютих нагайок, ридають сироти і старі батьки та мами, плачуть бранці приковані до турецьких галер, плачуть і ридають нещасні невольники в темних і вогких тюрмах. Лютує ворог по цілім краю, гинуть діти нещасної матери, а вона спить. Довго!...

Насуваєєь з заходу друга хмара, чорнійша першої. Пани-Ляхи заводять панщину, страшну неволю, яка творить з людий рабів, а цілу Україну перетворює в пекло горя і кривавих сліз. Застогнав та гірко заплакав знова весь український люд у ляцькій неволі. Бенкетують Ляхи-пани! Байдуже їм, що кривда родить месть і пімсту!

А месть росте блискавкою і громом несе ся вона по краю і гуртує коло себе всіх тих, що чують в собі ще іскру святої волі, неоціненої свободи та людського достоїнства.

Загомоніли широкі степи, зашуміли філі старого Дніпра, заговорила мати-Січ! Густими рядами виступають борці-козаки і

Степ, пустиня,
Прокинулись знову!...

Гомонить Україна, гомонить голосно. Мов філі страшного гурагану розбурхав ся народний гнів і нічого пе-

ред ним не сховає ся. Досягає він у Везантію, досягає голви бутних Ляхів. Тремтять вороги перед козацькою шаблюкою, а вона гуляє по шляху і прочищує тернисті шляхи народного життя і вмощує дорогу до святої волі.

Погуляли козаки, тай знемоглись в борбі. Засіяли буйними головами широкі степи і вирости на тих степах високі могили. Стоять ті могили, мов свідки колишньої слави козацької і повідають людям про минулі змагання до ясних зір, золотого сонця, до святої волі.

Ой затьмилось сонце знова над Україною. З темної півночі йде злий дух цариці Катерини і при помочи самовладної сили брутально руйнує вона Запорожську Січ і віддає козацтво на поталу лютим Москалям. Тисячі людей йдуть на болота Неві і будують на своїх трупах катови України столицю Петербург.

Засіялись болота Неві козацькими трупами, а над Україною заспівав чорний крук пісню неволі. Забрющали кайдани, засвистали московські нагайки і ціпко обвіли коло шиї українського люду. Люд не боронив ся. Нема в нього вже сили, нема відваги, загас вогонь гніву і пімсти. Вкраїна заснула.

Ні! Не заснула! Вона дрімає. Чекає воскресної пісні і поклику до нового життя.

В мужицькій хатині росте панщизняна дитина. Бігає малий хлопчик повсюди, малює образки і виспівує тихонькі пісні. Та недовго бігав. Скоро побачили пани що хлопчина підріс, так взяли у найми до себе. І ходить він по панських покоях і думає важку думу. Чому він в наймах? Чому "люди на панщину ідуть і діточок своїх ведуть"?..

Складає він свої думки на чистий папір і пускає їх в світ. Ті думи то пісні зболілої душі, то голос зневоленого українського люду.

Залунала його пісня-дума мов голос дзвона і відізва-лось на той голос все, що жило, що чуло в собі іскру любови до свого народу і до волі.

І знова загомонїла Україна. Заговорила Вона устами того народного співака так голосно, запротестувала так

грімко проти всяких кривд і безправств як ніколи перед тим. Прокинув ся люд до нового життя і почув в собі знова

силу борби з всіма тими, що його до тепер тиснули. Нова іскра до праці для свого народу прокинулась у інтелігентів, а любови до рідного краю у всіх громадян взагалі. Огненне слово запалило народні маси і розжесвірів ся великий огонь по всій Українській землі.

І той вогонь горить і загріває нас, ще й нині до борби за права зневоленого брата й рідної країни.

Ті огненні пісні співав Тарас Шевченко.

І. Діброва.

МІЙ ОТЧЕ!

Всім чудесам землі, мій Отче,
Ти світло й жерело еси;
Як ясність дня, так велич ночі
Від Тебе йдуть, як тінь краси.
Кругом від Тебе відблиск бе
І все, що тішить нас, Твоє.
Коли на облак підвечірний
Пращальний промінь дня паде,
Мов ясну браму в світ безмірний
Відчинює й в рай веде —
Той чар красок в красі цілій
З танцями промінів є Твій.

Коли зніметь ся над землею
Орлом о крилах зоряних
Могуча ніч і понад нею
Повисне в тінях золотих —
Тоді й той зоряний спокій
У тінях золотих є твій.

Твій дух депо в той легіт вносить,
Що ним земля голубить нас,
Твій погляд з під землі виносить
Весь чар квіток у літний час.
Кругом від Тебе відблиск бе
І все, що тішить нас, Твоє!

В. Щ.

ВІЧНА БУДІВЛЯ НА СКАЛІ

(Католицька Церков)

(Кінець)

Кардинал Гіббонс оповідає ось що у своїй прекрасній книзі п. з. *"Віра наших батьків"*: "Недавно тому приїхала до Річмонду громада європейських емігрантів. Вони були чужинцями для нашого краю, наших звичаїв і нашої мови. Кождий предмет, що впадав їм в очі, наглядно переконував їх, що вони далеко від своєї рідної батьківщини. Аж коли побачили св. хрест на вежі нашої катедральної церкви, то підігли близько з неописаною радістю. Я бачив чув, як гурток богато з них давали вислів своєму глибокому зворушенню. Коли вступили до церкви, то почули, що найшли оазу на пустині. Знов були немаче дома. Найшли рідний шматок землі в чужій країні. Стояли в церкві своїх батьків, в хаті своїх дитинних літ. Здавало ся, що говорили з глибини серцець: *"Як любі селитьби Твої, Господи сил! Моя душа банує і рветь ся до Господних осель. Моє серце і ціле моє тіло розрадувало ся в живім Бозі"* (Пс. LXXXIII.) Вони бачили довкруги себе образ звісних Святих, що їх привикли були почитати від самої молодости. Побачили місце, де хрестять ся діти і сповідальницю. Глянули на престол і побачили невеличке підвищенє понизше, де вони навколїшки приймали Найсвятїйшу Тайну Євхаристії. Дивили ся на священника при престолї в богослужебних ризах. Гляділи на велике число побожних людий, що клякали серед молитви; почували себе тоді, немаче між братьми і сестрами, що з ними мають велику спільність: *"одного Бога, одну віру, одно хрещенє, одного Бога і Отця всіх"*.

Куди-будь християнин-католик виїде в чужину і опинить ся далеко від рідної землі, всюди буде почувати се-

бе в дома, коли найде католицьку церковцю, католиків
близьких, католицькі звичаї і чесноти.

Тому-то саме наша Церков називаєть ся соборною.

ЦЕРКОВ АПОСТОЛЬСЬКА.

"Вірую в... апостольську Церков".

Чому-ж бо се Церков Христова називаєть ся апостолю
ською? Се тому, що Вона мусить голосити своїм вірним
сю науку, що її переняла від Христових апостолів, і що
представителі, або яснійше сказати, священники сеї Цер-
кви мусять мати свою власть від перших апостолів. Ко-
ли-б теперішня Церков учила чого иншого, як наука пер-
ших апостолів, тоді не була-б Вона Церквою Христою.
А коли б знов священники Христової Церкви не були на-
речені своїй власти від попередників, а сї знов в неперер-
панім ланцюху від перших апостолів Христових.

Щоби доказати, що тільки церков католицька є апо-
стольською, а прочі секти християнські голосати науку
відмінну від сеї, яку голосили перші апостоли, наведу
кілька примірів, з яких недвозначно покажеть ся, котра
церков правдива, а котра є тільки самозванцю.

1) Як ми бачили на початку отсеї розвідки, то Ісус
Христос, устанавляючи Церков, іменував головою її апо-
стола Петра словами: *"Ти є Петро і на сїм камені збу-
дую мою Церков і сила невольна її не зруйнує. І дам ти
ключі царства небесного і що ти звяжеш на землі, бу-
де звязане на небі, а що розрешити на землі, буде розрі-
шене на небі"* (Мат. XVI., 18). Неначе на скріплене Сво-
його постановлення каже Спаситель до того-ж апостола:
"Паси ягнята мої, паси овці мої" (Йоан. XXI., 15); а в
другім місці св. Євангелія наставляє сього апостола на
провідника всіх прочих апостолів: *"І повстав спір між
ними, хто з них здаєть ся бути більший. А Він промо-
вив до них: царі народів панують над ними, а ти, що
мають над ними власть, називають добродіями. А ви не
так: но більший поміж вами, нехай буде менший, а стар-
ший, мов слуга. Бо хто є більший? Чи сей, що сидить
біля стола, чи сей, що служить? Чи-ж не сей, що си-*

дить? А я між вами, мов слуга. А ви є сі, що перетерпіли при мені у злиднях. Я вам приготую царство, як мені приготував мій Отець, щоб ви їли і пили при моїм столі у моїм царстві і сиділи на престолах, та судили дванадцятьма ізраїльськими поколіннями. І сказав Господь: Сімоне, отсе сатана намагається пересіяти вас, мов тишеницю, та я молився, щоби не ослабла воя віра і ти колись навернешися, укріпи твоїх братів" (Лука XXII. 24-32).

Сю саму науку голосить без найменших змін католицька Церков по нинішній день; для Неї справа апостольської столиці, себ-то папства, є найважніша, бо вона є підставою до природного розвитку церкви, здорового поняття про організацію товариства чи держави, а ще найважніше, доказом її божеського початку.

А глянью рівночасно, що голосять прочі секти християнські, що звуть себе правдивими церквами! Вони в першій мірі перечать всьо, висше сказане, не визнають Папи римського за наслідника св. Петра і за голову церкви і поборюють цілою повеню брїхонь і лайки сю основну правду Католицької Церкви.

2) Спаситель приказує ясным словам значіне і спосіб посту—"Коли ти постиши, помажи твою голову і умий лице, щоби ти уходив за постника не перед людьми, а перед Отцем твоїм, але потайки; а Отець твій, що даєть потайне, віддасть тобі прилюдно" (Мат.. VI.17-18). Коли апостоли мали сповняти свої священничі обовязки, то перед тим постили: "Як же служили Господеви, то постили" (Діянія, XIII., 2). "Рукополагали священників по церквах і молили ся з постом" (Діянія, XIV., 23).

Щодо сеї справи, то католицька Церков строго перестерігає приписів посту. Установила певні дні, а й ряди місяців в році, в яких піст обв'язує. Сього не треба довго доказувати.

Тимчасом инші християнські секти (окрім т. зв. православних) не мають зовсім приписів щодо посту, лише

ючи се кожному до волі. Що більше, вони прямо висьмівають сі приписи.

3) Ісус Христос установив Тайну Євхаристії таким наглядним способом: *“Як-же вони їли, взяв Ісус хліб, поблагословив, переломив, подав ученикам і сказав: Прийміть, їдьте — се є моє тіло. І взявши чашу, оддав хвалу, подав їм і сказав: Пийте з неї всі, се бо є моя кров нового завіту, що проливається ся за многих на відпущення гріхів”* (Мат. XXVI., 26-28). А св. апостол Павло говорить так в посланію до Коринтіян: *“Чи-ж чаша благословеня, що її ми освячуємо, не є причастієм Крови Христової? А хліб, що його ми ломимо, хиба-ж не є причастієм Тіла Христового”* (Кор. X., 16).

Ся Тайна є в найбільшій почитанню в Католицькій Церкві А всі протестантські церкви осуджують науку про дійсну присутність Христа під видами хліба і вина, називаючи се ідолопоклонством. А хоч деякі з них признають се, то практикою доказують, що се признанє є нецире. Прим. брак достойного почитання Тайни Євхаристії у православних.

Таких примірів можна подати багато, як ось: щодо св. Сповіді, непогрішимости Папи, св. Тайни Миропомазання, Єлеопомазання, і т. д., і т. д.

Зрештою: коли хочемо дізнати ся, котра християнська церков є апостольська, себ-то походить від часів апостольських, то належить взяти під розвагу кожду з них і історично определити, коли вона повсталала. Прийдемо тоді до переконання, що прим. лютеранська церков взяла свій початок від Мартина Лютра (1483—1546); англійська або єпископальна церков починаєть ся за панованя Генрика VIII., коли йому відмовив Папа Климент VII. розводу із законною жінкою, Катериною Арагонською; методська повсталала в р. 1729, а її місцем повстаня був англійський університет в Оксфордї; анабаптистська в р. 1521 в Німеччинї, а її першим організатором був Джордж Микола Шторк і баптистська в р. 1639. в Род Айленд, від Рогера Вілемса; конгрегаціональна в р. 1540.

в Німеччині, за Целярія; церков квекрів в р. 1647 в Англії, а її організатором був Джардж Фокс, і т. д., і т. д. Перед роком їх повстання ніхто не чув про такі секти; навіть назви на означені такої церкви не було. А коли-б і хто сказав, що многими століттями ці церкви були в укриту, то се противить ся самому розумові, бо така річ, як зорганізована церковна громада не може утаїти ся про тягом століть, а впрочім Ісус Христос предсказав, що Його Церков має стояти на верху гори так, щоби її всі бачили і що її слуги мають проповідувати правду з високих мовниць так, щоби їх кождий чув.

І щодо католицької Церкви, то ніхто не може відказати їй сього переважного права, що вона походить від часів апостольських.

Пояснивши в головних точках существо католицької Церкви позволю собі навести цікаві вислови Отців Церкви, що вказують недвозначно на се, що Христовою Церквою правила Папи римські як наслідники св. Петра. Роблю се тому, що проти ні одної догми церковної не виступали вороги так сильно і безоглядно, як проти інституції папства. Се й буде закінченням сеї невеличкої популярної розвідки. Вислови наводжу в сім порядку, в яким наводить їх великий католицький письменник, недавно померший конвертит з англійської церкви, Р. Г. Бенсон, у своїй невеличкій, а дуже цікавій книжочці п. з. *“Місто, положене на горі”* *).

ОСТАННЯ РОЗВАГА

Гр. Чупринка.

I.

Любий Краю!
Я вміраю
В нерозважній самоті;
Я любив тебе так вірно,
Так сердечно, так надмірно;
Я беріг твої скрижалі,
Я збирав тобі коралі
І перлинки золоті.

II.

Любий краю!
Все, що маю,
Я візьму з собою сам. —
Все зневірря, зло і тугу,
Всю отруту і наругу,
Всі докори і прокльони
Для своєї оборони
Однесу я небесам.

III.

Любий краю!
Догаряю
Я без суму і ваги, —
Хто в цім винен — я не знаю,
Тільки-ж я не проклинаю
Всіх байдужих, гордих вільних,
Ворогів своїх довільних,
Повних щастя і снаги.

IV.

Тільки-ж маю,
Рідний краю,
Я розвагу ту в собі,
Що в нещасті і в нарузі,
Що в розпуці, в горі, в тузі —
Ти журливо не ридаш,
А міцнієш і складаєш
Гімни чистій боротьбі!

о. Андрей Іванишин.

СВЯТИЙ СОЮЗ ЕВАНГЕЛЬСЬКИХ ЧЕСНОТ

ВІРА, НАДІЯ І ЛЮБОВ

Ходить за мною в пустиню. Там побачимо подорожного чоловіка. Він спішить в далеку незнану путь. Під ногами пече горячий пісок. Над головою жарить сонічко Боже. Пече дуже. Душно, ажмлісно. “Ах, де-б холодочку взяти? Де-б спочити в тіні кріслатого деревця? Де-б напити ся холодної водички?” Такі думки роїли ся в голові того чоловіка.

Він, сей чоловік почував себе самотним — опущеним. Сумно розглядав ся довкруги. Шукав місця де-б міг спочити. Шукав чоловіка, щоби, змилосердив ся над ним. Але... крім широкої пісковатої арабської пустині, не бачив нічого більше.

А птички небесні мають де спочити. Вони будують свої гніздочкани деревцях, а вночі тулять ся під тінію їх галузій. Вони не орють, пі сїють, а небесний Сотворитель їх одягає і кормить і дає захист.

Сльози давили його. Чорна туга — мов іржа чіпала ся серця його. Щось щипало за серце. Щось роздирило груди. Чоловік зігнув голову і сердечно заплакав. Зігнув голову тому, бо думав що сльозами звогчить пісок і йому стане хоч під ногами легше. Плакав довго.

Поплакавши, підняв очі і... о, чудо! Поперед себе побачив кучеряві садочки, прибрані в цвіточки, що красуються, мову вінци. А далше зелененькі луги. А ще далше ліси прибрали ся, мов у святочні ризи. Ах... як гарно там... Як там холодно... Попід кучеряву вербу журчить чистенький поточок. А водиця в нім... скачучи по камінчиках прибирає різні барви. Коби як найскорше там...

О, Боже милосерний! Отче наш небесний! Все, що на землі, у воді під небесами і всюди, Ти сотворив для

чоловіка. А чоловік... ся билинка, ся порошинка чи благодарить він Тобі? Чи вживає Твоїх дарів, як належить ся?

Чоловік впилив свої очи там, де ждав його спочинок в холоднім лісочку. О нічим більше не думав, тільки, як би загасити спрагу. Як би охолодити ся. Думав і чим скорше спішив наперед. Нараз о, горе... З очей спадає неначе завіса. Перед ним показала ся та сама широка піскова-та пустиня То, що видів була "фата-моргана".

О, кілька людей на сім світі є подібних до того чоловіка! Кілько таких, що не можуть бачити тих неоцінених дарів котрими їх наділив Отець небесний. Кілько таких, що не вірять і не люблять сього, за що Божественний Спаситель пролив Свою Найсвятійшу кров. Стремлять кудись, самі не вгадали і не вгадають, де. Серед страшних докорів душевних, серед спраги душевної, їм привиджує ся якась країна, де можна жити серед повного вдоволення і незаколоженого спокою.

Чи є люди, що сотворені на образ і подобіє Боже, живуть без віри? Ні — нема. Кождий чоловік вірує. Бо всьо, що є на світі, основане на вірі. Без віри нема історії. Значить всі люди вірують.

Скаже дехто: — А ось соціялісти не вірують в нікого. Вони кажуть, що чого не бачимо, чого на власні уха не чуємо, не повинні ми вірити. Однак чи правда се? А ось: ніхто з нас не жив тоді коли в році 1812 Наполеон заволодів Росією, а прецінь віруємо в сей факт.

Велике число людей прим. не мають понятя про техніку, а прецінь вірують, що се, що інжинер каже є правда. Або часами, що дуже часто трапляєть ся, що в коршмі при розмові в "політиці". який там Джек свисне "невіруючого" чаркою вголову і вибе зуб, тоді сей рад-не-рад, мусить кликати лікаря, щобі полатав голову тай дав лікарства, щобі вигнало шум з голови. А прецінь він не знає, що доктор думав. Ану-ж лікар місто лікарства подасть йому трутинні і... капут!

Або прийде чоловік з праці і їдає їсти. Він мусить

вірити, що поставлена перед ним страва не є затроєна... Але, як можевірити, як не знає?

Або горить у сусіда хата. Він кличе котрого із "соціалістів", щоби ішов ратувати. І нехай сей скаже: "Я не бачу і тому не вірю щоби хата горіла..." Однак: чи він вірує чи ні, хата таки згорить. Правда що так?

Одного разу молоденький ученик середних шкіл розмавляв на тему релігійну з легкодушним чоловіком. І сей легкодух каже: "Я не вірю в то, чого не бачу і чого на власні уха не чую". — "Добре, — каже ученик. — А чи ви виділи свій розум?" — "Ні" — каже легкодух. — Отже я не вірю, щоби у вас був розум". Се найкрасша і найвірнійша відповідь. Кождий хто говорить, що не вірує в Бога, бо Бога не видів, не має розуму. Він не чоловік, він звір. Ні — ще гірше звіра. І звір стоїть вище від такого чоловіка. Приміром: собакагавкне, як сходить сонце. Він дякує Богу, що дав йому доброго господаря, котрий дає йому їсти і збудував буду, де він спить.

А чоловік? Чи вірує *"в єдиного Бога Отця Вседержителя творця неба і землі"*? Чи вірує в Ісуса Христа *"распятого за нас при Понтійськїм Пилатї і страдавши і погребенна воскресшаго в третий день по писанєм."* Так. Єсть багато таких, що вірують і надіють ся, але не люблять. Але чи на тїм вже кінець? Чи віра і надія спасе чоловіка?

Чого-ж потрібно до спасеня? Віри. Якої віри? Віри в Бога. *"Віруй в Господа Бога — спасеш ся ти і дім твоїй"*. Як птицям потрібно крил до літання, так чоловікові потрібна віра у Всемогучого Справедливого Бога — се зіззда мудрих, що веде нас до спасеня. Віра — се ключ до дверей царства небесного.

Сестра віри: — *Надія*. Віримо лікарєви, що вилічить нас, і надіємо ся, що після ліченя будемо здорові. Віримо перевізникови, що перевезе нас на другий бік ріки, і па-діємо ся на його човні приплисти до берега. Віримо в Господа нашого Ісуса Христа, бо на Його ковчезі надіємо ся переплисти море смерті і увійти в місце радости не-

бесної. Що варта віра без надії? Тосамо, що спараліжована рука, сліпий, кривий і глухий чоловік.

О днак в тих близнят є сестра, що зоветься *Любов*.
“Хочби я говорив мовами людськими і ангельськими, а не мав любови, то був би я, як мідь звеняча і як голос бубна. І хоч-би я мав дар пророкованя і знав всі тайни і суцність; і хоч-би я мав таку віру, що міг-би і гори переставляти, а не мав любови, то є ніщо. І хоч-би роздав ціле своє майно, а тіл омоє дав на спаленє, а любови не мав, то яка-ж із сього для мене користь?”

Сатана вірить в Бога. І злодій вірить в Бога, але коли-б він любив Господа Бога всім серцем, всею душею і всею мислею своєю, а ближнього свого як себе самого”, то-би не убивав. Отже віра, надія без любови — се живий союз без діл. Любов двигав віру і надію на найвищу висоту.

Святий Іоан Золотоустий каже: “Ви здивуєте ся, коли скажу, що можете посісти дар більший, чим дар воскресати умерших, привертати зір сліпим, творити чуда, які діяли ся за часів Апостолів. Ви можете сей дар посісти, а він не є лиш для одного, або другого, але для всіх. Що се за дар? Се *Любов*.”

Ходім на гору Голгофту. Там на хресті висить Боже-ственний Спаситель. Висить на чотирох цвяхах, котрі верченєм задають страшні болі. Спаситель на се не зважає. Він...-як би нічого не терпів. Глядять на заїлих ворогів, як отець на плачучі діти. Глядять на них, як лікар на хорих, шаліючих в страшній хоробі. Милосердить ся над ними. Припоручає їх небесному Отцю, щоби вилічив їх. Кличе: “Отче отпусти їм”.

“Вода многа не может угасити любви, и ріки не топлять ся. Аще дастъ муж все и мінїє свое за любовь, уничтоженієм уничтожаетъ его”¹⁾.

Не тільки Спаситель любив, але і ученики його. Любов горюча в серци св. Стефана не згаснула від граду каменя, яким били його, протівно ще більше розгоріла ся. Він кликав: “Господи не постави їм гріха сего”.

Праотець Авраам не задовольнив ся тим, що стрітив трох подорожних. Він закликав їх до хати. І ми аж тоді будемо задоволені, коли введемо до нашого душевного храми *Віру, Надію і Любов*. "*Всі чесноти без любови, куна каміня*"; сказав св. Фр. Салезій.

Тісно держить ся разом віра, надія і любов. Св. Апостол Павло не кладе між ними ні одного "і", бо зв'язь між ними не зовнішня а внутрішня. "*Нині є три (чесноти): віра, надія і любов; найбільша же любов*". 1. Кор. 13 13. Не Апостол зв'язав тих сестер разом, а сам Господь Бог. А що "*Бог сочета, чоловік да не розлучаєт*" Та нинішній світ хоче бути мудрійшим від Бога. Розділює тих трох сестер. Тому розбиті три сестри, перестають бути благословенієм людських душ, родин і Церкви. Люди переміняють в що иньшого, печального, безкористного. Се не зізди, указуючі дорогу плаваючому кораблеви по глибокім бездоннім морю, се пусті огники, що провадять подорожних в обман.

Кажуть одні: "Хорони тільки віру". Більшість знова говорить: "Хорони Надію". Пощо нам думати про любов Божу? Будемо жити для себе. Житє так є прекрасне. Надіймо ся, що ще буде ліпше. Будем міняти прекрасне "*сьогодні*" на ліпше "*завтра*". Нехай другі люблять. Треті знов говорять: "*Вір, надій ся, люби. Користай з невисказаних ласк Бога. Роби добро. Обминай зле. Сповняючи се не бій ся нічого. Твоя надгорода в небі*".

Правда, що віра поставлена на першій місці. Тому, що з неї починає ся християнство. Що маємо робити, щоб бути спасеним? "*Віруймо в Господа Бога*". Значить віра єсть початком спасенія.

Надругім місці стоїть *надія*. Надія на вічне житє, яке прилагодив нам через смерть і воскресєнє Господь наш Ісус Христос. Надія подає нам охоти в дорозі з труднощами. Надія обіцяє нам по почи день, а за тяжкий хрест вінець небесної слави.

Трета і послідна в святім союзі *любов*. Любов робить нас правдивими християнами. Розумієть ся, не світова

любов зроджена від віри у Христа розпязтого за нас. Любов, котрою Спасителя, любимо ближнього. Отже віра, надія і любов, образують християнство, як Апостол каже: "*Больша же сил любви*".

Віра, надія і любов не тільки для неба потрібні. Вони і на землі видають великі плоди. Вони піддержують дім. Скріпляють цїсарство. Просвічують вселенну. Чим для чоловіка душа, тим для родини любов. Не став душі, — згасає жите, буде тіло мертво. Родина без любови, се тіло без душі. Буде муж і жена, але не буде між ними життя. Так, як невільник з скованими руками і ногами сидить у вязниці, так муж і жена між котрими нема любови. Де в родині царить любов, там радість стає подвійна а тягарі о половину лекші.

Будь мудрий, придбай щастя, та се тебе не потішить в чорний мрачний день. Кріпка підвалина домашньої жизни є: *Віра, Надія і Любов*. Дай місце тим тром сестрам, а тоді пізнаєш, що таке щастє на землі...

Добра Нагода!

Видвництво "Ниви" призначило красні нагороди тим, що зберуть певне число нових передплатників. І так, хто збере 20 нових передплатників, дістане даром молитвенник Христїанської Родини за \$3.50, хто з'єднає 10 передплатників, одержить красний молитвенник для дітей, а хто збере 5 — вишле ся ему Календар Канадійського Українця. Нагода отже є добра, нема так багато роботи тепер, чомуж не скористати з сеї офerti.

Ану, кому першому сї нагороди вишлемо? Імя передплатників разо м з грїшми просить ся ласкаво слати на адресу:

115 McGregor Str.

N Y W A

Winnipeg, Man.

о. Анастазій Левинський

Наука о Службі Божій

VI.

ЗІ СМЕРТЮ ІСУСА ХРИСТА ЖЕРТВА НОВОГО ЗАВІТА НЕ УСТАЛА, АЛЕ ВІДНОВЛЮЄ СЯ В СЛУЖБІ БОЖІЙ

Ісус Христос лише раз умер, лише раз так віддав життя Своє на жертву. Чи ж при тім вже мало лишити ся, чи по смерті Ісуса не мало вже більше бути жертви? Ні, і в Новім Завіті мусить бути безнастінна жертва що все тревала би і в Новім Завіті мусимо мати щоденну жертву. Чому ж то? Бо жертва се найлучший і найзнаменитший спосіб Богу честь віддати. Як би Християнська релігія не мала такої жертви, то була би в тім згляді менше совершенною як жидівська, що мала жертви, а ми не могли би Богу віддати належної чести. Тож християнська релігія мусить також мати жертву, яка би що дня Богу приносила ся і через яку християни могли би віддавати Богу честь.

Але мала би може бути знова така жертва, як була жертва Жидів — зі звірят? Ні! Християнська релігія є найсовершенніша, вона мусить мати і жертву найсовершеннішу. А вже було сказано, що жертви звірят не можуть Богу віддати належної чести, не можуть Богу подобати ся. Лиш одна є жертва, цілком свята, що Бога вповні почитає, в якій Бог має своє найбільше уподобанє: се жертва Ісуса Христа. Не можемо Богу нічим більше подобати ся, як Його дорогим Сином. Тому як має християнська релігія мати неустаючу жертву, не може нею бути жадна инша жертва, що її Ісус приніс раз на хресті, щоби

нею нас спасти. Але як же се можливе? Бог в своїй чудесній мудрости і любови зробив се можливим, що людям видає ся неможливим. Бог нам дав жертву, через яку жертва, що її Ісус Христос раз приніс на хресті, відновлює ся по всі часи, аж до кінця світа. Жертва Ісуса Христа, яку Ісус приніс в Єрусалимі перед 1900 літами, відновлює ся в церкві на престолі, скільки разів відправляєсь Служба Божа і то способом чудесним. Як той сам Ісус Христос, що перед 1900 роками висів на хресті чудесно знаходить ся на всіх місцях, де є Найсвятіша Евхаристія, так само чудесним способом відновлює ся жертва хрестна Ісуса Христа всюди, де відправляє ся Служба Божа.

VII.

**В ЯКІЙ ЦІЛІ ВІДНОВЛЮЄ СЯ В СЛУЖБІ БОЖІЙ
ЖЕРТВА ІСУСА ХРИСТА НА ХРЕСТІ?**

Жертва Ісуса Христа на хресті відновлює ся в двоякій цілі. По перше відновляє ся на те, щоби ми собі пригадували на смерть Ісуса Христа на хресті. Бо як Бог хотів щоби Жиди все собі пригадували на будучу жертву Спасителя, так хоче еще більше, щоби ми на сю жертву Спасителя ніколи не забували, на неї все памятали.

По друге відновлює ся і для того, щоби нам присвоїти овочі тої жертви, т. є щоби ми користали з пожитків і благословенств, які містять ся для нас в жертві хрестній.

Ясніше покаже нам се слідуочий примір.

Жебрак просить о поміч сина богача. Син милуючи ся, дає лист до свого багатого вітця, а в нїм просить, щоби отець помилював жебрака задля него. Тож жебрак діставши лист ще не має помочі. Він потребує стати перед вітцем, передати йому лист від його сина і аж тоді, коли багатий отець дасть жебракови поміч, стане лекше сему послідному. Подібно діє сь з нами. Ми є жебраками,

бо в тяжкій недоли гріха. Милосерний Син всемогучого Бога змилював ся над нами і на хресті мов би написав своєю кровю лист до свого Отця небесного, щоби нас обдарував своєю ласкою. Але на тій жертві ще не кінець. Ми мусимо лист Сина Божого, Його заслуги хрестної смерті предложити Отцю небесному, а то діє ся через Службу Божу Через Службу Божу показує Ісус Христос небесному Отцю, що для нас терпів і зробив і просить, щоби Отець небесний над нами змилював ся і подав нам ласку, що її він заслужив. І ту ласку дає нам Отець небесний в Найсвятійших Тайнах, в Службі Божій і через молитву.

VIII.

ЯКЕ Є ВІДНОШЕННЯ МІЖ СЛУЖБОЮ БОЖОЮ А ЖЕРТВОЮ ІСУСА ХРИСТА НА ХРЕСТІ?

Служба Боже є тасама жертва, що жертва Ісуса Христа на хресті. Той сам приносить жертву Служби Божої, що жертву на хресті, Ісус Христос. Приносить ся ті самі дари т. є тіло і кров Ісуса Христа. Приносить ся тому самому -- небесному Отцю. Приносять ся тій самій цілі -- щоби Богу честь відати, Його переблагати і нам виеднати ласку.

Лише спосіб жертвоування є инакший. На Голготі жертвував ся Ісус Христос так, що там Його кров природна проливалася і тіло природне зістало умертвлене. В Службі Божій жертвує ся способом безкровним, бо вже більше не може давати свого життя в честь свого Отця небесного, як то каже св. Павло: "Христос тіє (принести жертву) сотвори єдиною" (Евр. 7. 27), т. зн. Христос приніс жертву кроваву лиш один раз, раз на все. Тому, що не може наново кроваво умирати, показує на своє тіло умертвлене на хресті і жертвує те умертвлене тіло і Свою на хресті проляту кров і всі труди, які поніс за нас, жертвує всю честь, яку через те оказав, жертвує всі заслуги, які через

те виеднав і предкладає їх Свѣму Отцю небесному.

Ісус Христос не робить того, щоби нас еще раз спасти, не робить, щоби нам еще раз виеднати ласку — се вже сповнив на хресті і то сповнив раз на все, але робить на те, щоби Його Отець небесний задля Його хрестної смерти, задля його заслуг нам справді подав сю ласку, яку він нам заслужив. Щоби ми все собі на те пригадували, що Ісус Христос приносить в Службі Божій сю саму жертву, яка була на хресті, мусить на вівтари, де відправляється Служба Божа, находити ся хрест і тому також священник часто при Службі Божій знаменує ся знаком св. хреста і носить на сей святий знак на всіх одежах, яких вживає до Служби Божої.

(Дальше буде).

ПАСХАЛЬНА СВ. СПОВІДЬ І СВ. ПРИЧАСТІЄ

Хто їх належнито відправив, називатись може щасливим чоловіком. Він неначеби на ново на світ пародив ся і сплямлену одєжу невинности, яку на св. Крещеню одержав, вибілнв, хотяйби она чорною була, наче уголь.

Через належите відправленє св. пасхальної Сповіді і св. Причастія стаєсь чоловік на ново дитиною Божою і, в такім стані освячаючої ласки, кожде его добре діло — хотяйби найменше — є заслужене для царства небесного нема, если їх чоловік сповняє в стані гріховнім.

Коли ми належнито відправили св. Сповідь, то тогди прийнялисьмо достойно Найсвятійше Тіло і Кров і Христос перебуває в нас а ми перебуваєм в Нім і такий чоловік в собі має житє вічне і сего воскресить Господь — в послідний день. Так навчає письмо святе.

Такий чоловік знаходить мир в своїм серцю — а се найбільше щастє, найбільший скарб на землі. Хто має сей мир, сей не боїть ся нікого на світі. І длятого справед-

ливо каже оден з Отців св.: *“Сохрани мене Боже від гріха а я не бою ся ані смерти ані пекла.”*

Такий чоловік має повну запоруку, що Г. Бог вислухає его молитов, бо “грішників Бог не послушає” і може надіятись благословенія божого і в річах дочасних для себе і для своєї родини.

ПРОТИВНО

хто не відправить належито св. Сповіді і недостойно і святотатсько прийме св. Причастіє, сей перестав бути дитиною божою, допустив ся тяжкого, смертельного гріха і в тім стані — яко ворог божий — колиби зійшов з сего світа, знайшов би вічну погибель. Добрі діла, які він в тім стані міг творити, не мають перед Богом ніякої вартости і не заслугують на піяку надгороду.

Такий чоловік зневажив Насвятійші Тайни, подоптав їх погами, словом вирік ся Христа і Его любви. Утратив ласку божу і надію на вислуханє своїх молитов. Осталась ему тільки ласка навернення, якої ласки Господь Бог і найбільшого грішника не позбавляє. Він відкинув правдиве щастє, котре ґрунтуєть ся на супокі душі і цілє лить его єть затроєне неспокоєм совісти а по смерті жеде его вічна кара.

Ось такі то суть наслідки зле відправленої кожної сповіді а передівсім сповіді пасхальної!

Доки єще живемо на сїм світі, то час нам навернутись з неправої і блудної дороги а передівсім відправити доbru сповідь і достойно прийняти св. Причастіє!

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ

Боже великий, Тебе ми просим
З глибини серця, з щирої душі,
І руки наші до Тебе зносим,
Молитву нашу, Боже, внуши;
З давної слави, з давної волі
Що ся лишило Вкраїни синам,
Тя лиш, о Боже, в нашої недолі
Ти охорона, Ти поміч нам!

До Тебе, Отче, ми ся звертаєм,
Милость велику нам учини,
Скарб наймиліший, який ще маєм:
Прадідну віру нам сохрани;
Любов святая най буде з нами,
Най єдність, згода і мир цвите,
Най судьба Вкраїни з Церкви судьбамі

Вінець побіди в честь Ти сплете.
Молим Тя, Боже, укріпи сили,
По батьках наших веде сліду,
Щоби ми бодро кров нашу лили
За церков, правду, за вітчину!
Услиши біль наш і вірну в віки
Церкві, державі Вкраїну спасай,
Покрий ю 'кровом Своєї опіки,
Свободу, щастє, долю їй дай.

РІЖНИЦЯ МІЖ КАТОЛИЦЬКОЮ А СХИЗМАТИЦЬКОЮ ЦЕРКВОЮ

1. Схизматики мають мильну науку що до Прсв. Тройці:

Вони приймають, що є три Божі Особи і що ті Божі особи є рівні між собою... Кажуть вони однак, що св. Дух, третя Божа Особа не походить від Отця і Сина, лише від Отця. Коли так кажуть, тимсамим узнають, що ті три особи між собою є рівні і нерівні. Бог Син у них не є такий, як Бог Отець, тому, бо св. Дух не походить від Сина, а лише від самого Отця.

Зістають вони проте що до сеї правди в блуді, бо св. католицька церков подає яко правду віри, що святий Дух походить від Отця і Сина.

Схизматики перечать непорочне Зачате Найсв. Матери Божої

Є правдою віри св. католицької Церкви, що Найсв. Матір Можа, Пречиста Діва Марія, зістала Непорочно зачата, то є, що на її душі ніколи не було гріха первородного. Отже вона зістала зачата і родила ся без гріха первородного.

Схизматики кажуть, що Пречиста Діва Марія зістала зачата і родила ся в грісі, як кождий инший чоловік.

3. Схизматики не вірують в чистилище

Св. католицька церков подає нам, яко правду віри, що є чистилище.

Схизматики кажуть, щочистилища нема, а є лише небо і пекло. І чиж розумно так думати? Чиж кождий справедливий чоловік є вже так чистий, що по смерті йде до неба; а з другої сторони чиж кождий чоловік, що має на своїй душі до спокутування кари дочасні за гріхи

вже прощені, має йти до пекла? А чому ж вони у своїх богослуженнях молять ся за умерших?

4. Схизматики не визнають Папи Римського видимим Головою Церкви

Є правдою віри, що наслідники св. Петра є видимими головами Христової Церкви.

Схизматики вчать, що кожда церков, що зачисляє себе до церкви грецької, має свого зверховного начальника, який є незалежним один від другого. Отже видно, що у них чимало начальників, а з сего мусить вийти таке, що кілько є голов, тільки і церков.

На чолі російської церкви стояв цар, на чолі царгородської — патріарх, на чолі грецької — синод в Атенах, на чолі болгарської — екзарх, на чолі грецької церкви, до якої належать Українці і Румуни на Буковині, стоїть черновський митрополит, який є зовсім незалежний від других, а на чолі православної, канадійської, нової церкви, до котрої належать також якісь люди, стоїть Свистун з сирійським Германосом, зовсім незалежно від цілого світа.

ОДНА ВІРА

Не договориш ся з тим, в кого “не всі дома.” Промовиш до него зрозуміло і ясно, він не прийме, а ще перекрутить, засміє ся тобі в очі і скаже, що се ти нерозумний, а не він. Хорих на умі є дуже, особливо по містах межі так званими ученими; вони не годні поняти річий простих і ясних, які навіть мала дитина порозуміє.

Не знаю, чи ти молодий чи старий, багатий чи бідний, здоровий чи хорий. Але те напевно знаю, що годі тобі бути рівночасно молодим і старим, багатим і бідним, здоровим і недужим. Правда, що так? Тому як би хто в тебе вмовляв, що ти рівночасно дитиною і старцем, здо-

ровим і хорим, то або жартував би собі з тебе, або дав би доказ, що в его голові не всьо в ладі.

Всьо є тим чим воно є, а не є чимсь иншим. І так н. пр. віл не є конем, але волом, камінь не є яблоком і т. д. Се чейже ясне! Тож як би хто сказав, що віл, кінь, камінь, яблоко, золото, болото є тесаме і нема між ними ніякої ріжницї, се було би смішне. Так само як хто доказував би, що сидіти в довгах по уха, а мати повну скриню гроший або сумувати і тішити ся, се є тесаме — так ти відразу порозумієш, що таке говорене зовсім не мудре.

Тесаме треба також сказати про правду і лож. Отже правда є завсїди правдою, а лож є завсїди ложію і инакше воно бути не може. Тому слїдує, що правда і лож не дадуть ся погодити, і що годї сказати, що правда є ложію, або що лож є правдою. А хто обставав би за тим, що правда і лож є те саме, той говорив би таку саму нісенітницю, як коли би казав, що вода і вогонь є то само, або що між нічною темрявою а денним ясним сьвітлом нема ніякої ріжницї.

На світі є много релїгій, а кожда з них учить впрост противно як инші. Тож коли ті релїгії ріжнять ся між собою і кожда з них противить ся иншим, річ ясна, що лиш одна між ними може бути правдива, а всі душі можуть бути ложні. Коли одна релїгія вчить, що є лишень один Бог, а друга каже, що є багато богів, коли одна релїгія говорить, що є чистилище, а друга каже, що чистилища нема, коли одна релїгія каже вірити, що Ісус Христос є Богом, а друга сему перечить, тож лише або се або те буде правдою, а друге мусить бути ложію. Але щоби одна і друга наука, які собі взаїмно противлять ся, були правдивими, сего чейже годї сказати.

А однак деякі ніби вчені кажуть, що кожда віра є рівно добра; чи Жид, чи християнин, чи поганин, по їх думці то все одно аби лише на крав, не убивав і був, як то каже ся, порядним чоловіком. Так деякі кажуть, а тих, що инакше думають, вони називають немудрими, нетолерантни-

ми, фанатиками. Такі назви вони взалюбки дають нам католикам і передсказують, що скорше чи пізнійше, але всеж таки настануть колись часи, коли то буде одна загально-світова і загально людська релігія.

Ми католики називаємо нашу святу віру соборною, загальною, або з грецька: католицькою. Ми віримо і признаємо, що наша віра походить від Ісуса Христа, та що всео тото, чого вчить свята католицька церков, учив також Ісус Христос. Наша свята Церков має науку від Ісуса Христа і се науку чисту, без ніяких ложних додатків та домішок, тому лише вона одна може бути правдива і є дійсно правдива. Як сонце освічує цілу землю і його світло є для всіх, себто воно є загальне, або з грецька кажучи: католицьке, так і свята Христова наука є для всіх, себто вона є загальна, соборна, католицька. І як знова для цілої землі є лише одно сонце, а другого вже нема, так також на землі є лише одна правдива наука Христова, а другої нема і бути не може. Те, що я сказав, ми що день визнаємо, кажучи: "Вірую в єдину... соборну (себто католицьку) Церков."

З поганських часів було в Римі капище, де віддавано честь около двом тисячам всіляких ідолів, яких спроваджено з усіх закутин свіга. Подібно поступають ті, що говорять начеб кожда віра була добра; значить: вони кланяють ся рівночасно ріжним богам.

Хто є глибоко пересвідчений, що св. католицька віра є правдива, той не буде казати, що правдивими є також другі віри, хоч противлять ся святій католицькій вірі; бож те, що противить ся правді, ніяк не може бути правдою, а мусить бути ложею. І хто пересвідчений, що лише правда є дорогою до спасеня, той не може сказати, що також ложею можна дійти до неба ;значить ся: такий не скаже, що кожда віра є рівно добра.

Не є тимсамим насіне пожиточної рослини і насіне трійливого хабузу. Не може бути також тим самим віра правдива і віра ложна. Кожда віра є насінем, що запу-

скає коріне в розум і серце чоловіка, тому вона силує чоловіка думати, говорити і ділати на основах правди, або ложі, відповідно до сего, чи ся віра є правдива чи ложна.

Давні Єгиптяни н. пр. вірили, що домашнє звіря, кіт, той що миши ловить, є богом. Їх віра була ложна і нерозумна. Вони однак після сеї віри жили і тому хто в їх краю посмів забити кота, такого засуджували на кору смерти.

... Римляни між иншими божками, почитали божка, що то після їх віри умів зручно красти, а вкравши, добре сховати. Жиючи після своєї віри, вони перед божком-зłodієм, били поклони, до него молились о поміч на случай задуманої крадежи, а по довершеній крадежи складали йому на подяку жертву з части річий, що їх вкрали ближньому.

Турки вірують, що Бог тимраднійший, чим вони більше християн убють на війні, а також, що вони підуть просто до неба, наколи умруть на поли борби. Ся віра доки була у Турків жива, ставала причиною многих страшних війн.

На деяких островах живють люди, які вірують, що на перепошене їх поганського бога нема могутнійшого средства, як кров малих діточок. Тому вони убивають дітий, печуть їх на огни і з'їдають в тім пересвідченню, що ділають діло миле своему богові.

Если би хто вірив, що по смерті нема нічого, ні неба, ні пекла — яке булоб його жите? На случай великих клопотів та тяжких хрестів, такий, віруючи, що по смерті не буде за нічо відповідати, скоро зробив би конець своему житю. От недавно читав я в часописях, що якийсь недовірок застрілив ся зі страху перед грозячим ему каліцтвом. Як би він був вірив, що по смерті буде мусів здати рахунок і з цілого віку і з гріха самовбийства, наколиб рішив ся його сповнити, чи був би поважив ся наложити на себе руку?

З сего слідує, що кожда віра, хотяй би навіть ложна, є жерелом людського ділання. Хто отже каже, що кождий чоловік може вірити в що єму подобає ся, коби лише порядно жив і прилично заховував ся, сей неначе казав би що воно однаково чи під суху стріху поставити коновку зимної води чи розпалену головню, коли лише стріха не займила ся; або що воно однакого, чи напиться солодкого молока, чи напиться отруї, коли лише від неї не вмерти. А леж чоловіче! Чи стріха не муть запалитись, коли під ню підложиш огонь, та чи чоловік не буде мусів умерти, коли напе ся отруї?

Коли отже навіть ложна віра має такий великий вплив на жите людей, щож доперва казати о святій католицькій вірі, яка є вірою правдивою? Розумієсь само собою, що віра лише тоді має вплив, коли вона є жива. Бо може хтось мати віру правдиву, але як вона не є в нього жива а мертва, то і діла не будуть відповідати знеслим наукам сеї святої віри.

Кинь зерно на скалу, воно знидіє, бо не може запустити коріння. А вержеш зерно на добру землю, воно принесе плід. Так і з наукою святої католицької віри. Приймеш її щирим серцем і сильно постановиш після неї жити, вона прийме ся в тобі, перемінить тебе в іншого чоловіка і видасть в тобі плоди чеснот та святости.

Наведу ще пару прикладів. —

Якийсь старий генерал сказав, що він через ціле життя потрапив устерегти ся тяжкої образи Божої. Коли його питали ся, що йому до сего помогло, він відповів простодушно: “память на присутність Божу”. “В молодости”, каже він, “коли находили на мене покуси до ненависти, пімсти, нечистоти або до інших тяжких гріхів, я сейчас казав собі: Бог дивить ся на тебе; не робиж в присутности Божій сего, чого ти не посмів би зділати в присутности цісаря.”

Але память на присутність Божу помагала праведному генералови не лише до поборювання пристрастий; во

на розбуджувала в ньому також відвагу та мужність на полях борби. “Я,” сказав генерал, “думав в часі борби, що се з волі Божої мушу зносити военні труди і наражатись на небезпеченства і Бог дивить ся як я сповняю мій обовязок, а се додавало мені духа.”

Кілька років перед французькою революцією вчителька книгарні в Парижі пішла на проповідь. Проповідник говорив якраз о згіршеннях посредством злих книжок. Слова священника поділяли на ню. Вона пішла до священника і зо сльозами в очах просила, щоб потрудив ся до її склепу, переглянув книгарню і вказав їй згіршаючі книжки. Священник вчинив їй волю, а вона в його очах кинула в огонь більше як три тисячі книжок, кажучи: волю радше стратити майно, як стратити душу.

А ще сам застанови ся, яка була тому причина, що апостоли розійшлись по цілім світі і проповідали розп'ятого на хресті Ісуса? Чи не була се кріпка віра, що Ісус є Богом? А що мученикам давало відвагу рішитись радше на смерть, як сповнити гріх? Чи не віра, що за гріх жде їх вічне пекло, а за мученичу смерть вічне щасте? А чому то много дівиць місто вийти заміж, жиє в монастирях в стані невинним і посвячує ся ділам любови ближніх? Бо вони вірують, що Ісус для котрого любови вирекли ся світа, є обручником найліпшим, найвірнійшим та найдостойнійшим їх любови. — Отже здійснюють слова св. Письма: Праведник жиє з віри.

А тепер звертаюсь до тебе що се читаєш і питаюсь, чи ти жиєш після науки св. католицької віри? А як жиєш, скажи що твоя св. віра зділала в тобі доброго? Ти віриш преціть що твоє жите не є в твоїй силі і до тебе не належить, що ти отже не маєш права робити то, що тобі подобаєть ся, а маєш робити те, чого Бог від тебе домагає ся, що твоїм обовязком є. Тож скажи мені, н. пр. як ти пережив нинішний день? Обрахуй ся з иннішого дня, а як підеш до сповіди, обрахуй ся з цілого житя.

ЧОТИРИ СОБОРИ І ЧОТИРИ ЄРЕСИ

В початках християнства почались поширювати різні єреси між вірними. Тому то церков свята мусіла пильно стерегти чистоти своєї науки і у важних справах збирали ся сейчас єпископи, щоби їх рішати.

Чотири перші вселенські Собори мають велике значінє для дальшого розвитку Христової науки, бо вони очистили церков від всяких ложних додатків, які зачали закрдати ся поміж християнські громади.

Перший Собор зібрав ся в місті Нікеї в 325 р.; на нїм проголошено яко єресь науку Арія, котрий твердив, що Христос був лише чоловіком, а не Богом.

Другий Собор з 381 року, що зібрав ся в місті Константинополі, опрокинув яко ложну науку Аполінаріїв, котрі твердили знова, що Христос був лише Богом, а не чоловіком.

Третий собор, зібраний в місті Єфезі 431 року, спротивив ся науці Несторіанів, які голосили, що в Христї є дві особи: Божа й чоловіча.

Четвертий Собор в Халькедонї зібрав ся 451 року, щоби дати відправу Евхихієви; він твердив, що в Ісусї Христї є лише одна природа, Божа й чоловіча, змішана разом.

Сї Собори названо вселенськими, бо ціла Церков при няла їх рішення яко згідні з наукою св. Письма. Сї рішення були "правдиві, совершенні, неподільні і рішучі." З тих часів походить "Вірую" прийняте усею католицькою Церквою.

РОЗМОВНИЙ ЛИСТОК

п. М. В. Філадельфія: —

Дуже нас то тішить, що Вам подобала ся "Нива". Ліпше будемо писати, коли наші греко-католики придуть нам з помічю. Думаю, що і Ви нам допоможете, коли збирете кількох передплатників для нас, за що з гори вже широко дякуємо.

Пп. о. Д. Йорктон:

Цінний Ваш лист ми дістали. Дякуємо Вам за раду, а разом тішимо ся, що допоможете нам в приєднуваню нових передплатників. Наша "Нива" має на цілі лише ширене слави Божої.

Василина Івоньчук, Сарта, Ман.: —

Гроші на У. Ч. Хрест ми отримали з подякою і вже передали їх касієрови. Дуже красно, що ти ще така маленька дбаєш про українських бідаків. Думаємо, що Ти дальше будеш старати ся про збірку, а не забудь і про Український Сиротиніць в Сифтоні. Намовляй своїх маленьких товаришок; щоби заперенумерували собі "Ниву," то нагороду Тобі вишлемо. Добре? Дякуємо красненько!

І. К. Шікаго: —

Стейтських стемпів не приймаємо, ми волимо долари, бо з ними менше клопоту маємо.

М. Б. Вайта, Ман.: —

Знаєте, кождий, що не тримає ся свого народу, то зрадник. Отже хто перейшов на московське багно, або як Ви говорите, українське кацапство, то правдивий яничар. Ми думаємо, що Ви не з тих і ворогом та зрадником своєї неньки-України не схочете назватись.

Тел. офісу: Мейн 1876 — Тел. дому: Фт. Рудж 3678

Dr. DONALD McKENTY

X - RAY SPECIALIST

Який лічить успішно хвороби жолудка, легких, серця, утроби, нирок, ревматизм і всі недуги крові і шкіри вилічить в як найскоршім часі так, що не потребуєте переривати своєї роботи.

**В ЙОГО ОФІСІ Є НАЙНОВІЙШИЙ
ЕЛЕКТРИЧНИЙ X - Р Е Й АПАРАТ**

Офісові Години:

від 2 до 6 по полудни — і — від 8 до 10 вечером

206 KENNEDY BLOCK

317 Portage Ave. —:-— Winnipeg, Man.

Тел. офісу: Мейн 268 — Тел. дому: Фт. Рудж 146

Dr. James McKenty

Спеціаліст в хірургії і в жіночих недугах

УРЯДОВІ ГОДИНИ:

від 3 до 6 по полудни і на спеціальні замовлення

410 STERLING BANK BUILDING

(Ріг улиць Портедж і Сміт)

WINNIPEG

—:-—

MANITOBA

